

DARMO ½ ROUTI - IX.

Pondělí, 03. října 2018

Cecilka Uprostřed noci se ozval zvonek. Za moment zase a pak jeřáb, nákolikrát. Oliver se rozjel.
 â€žHořně - snad? â€œ bruřel Michal a hledal potmě pantofle. Opatrně jsem nakoukla na Jolanku, jestli ji zvoněná neprob
 tom vrazil do ložnice Jarmilin manžel Vladimír a zaal má tahat za ruku. â€žHeleno, pojď honem k nám, prosím tě,
 se děje? â€œ â€žEna vyhráje, áe skoř - z balkonu a nechce má k sobě pustit. Vis - pťes zbradř - a volá j

Přehle jsem

chodbou do jejich bytu. Váša s Michalem se dráeli kousek za mnou. â€ž Pohádali
 jste se, nebo se přihodilo jeřáb, náco jiného? â€œ snařila jsem se rychle zřskat
 nájakě informace.

â€žNe, nic jiného.

Zase máj deprese a vzala si do hlavy, áe máj nájakou áenskou, â€œ vysvětlouval mi
 Váša. Michal vypadal vydřeně. Jeřáb, věc, kdy na světle uviděl Váša v
 obličej, pokrčbaně od nehtě. Sice o souseďině, nemoci věď, ale protoáe se
 věřinou jen pozdravili na chodbě, něm představu o jejě - reřlně podobě.

â€žPořkejte tady a

hlavně zavřete Olivera, ař ji nepoleřá, â€œ řeptala jsem a pomalu překřoval
 vysokě přřh na balkon. Dopadalo sem jen tlumeně světlo pouřnř - lampy, které
 ukřzalo obrys postavy, přitisknutě k zbradř.

â€žUá je to v

pořidku, niřeho se neboj, â€œ snařila jsem se mluvit řpně, klidně. Udřlala jsem
 krok směrem k Jarmile a náhle mi chodidlem projela ostrě bolest. Přitiskla jsem
 si pusu dlaně, abych nevykřikla nahlas. Nebřt ostrěho kamřku, ani bych si
 neuvřdomila, áe jsem vyřhla z bytu bosě. Jarmila sebou trhla a pořvala se na
 má. Přistoupila jsem ař k ná - a opatrně jsem ji chytla za zřpřstř - ruky, kterou
 se křeřovitě dráela zbradř. V duchu jsem se modřila, aby se nebrřnila,
 protoáe ta třesouč - se postava v nořnř - kořjili mářla o dobrěch dvacet kilo věc
 neřj. Ař zblřzka jsem uvidřla, áe máj jednu nohu přehozenou přes zbradř.
 Dřvala se nepřřtomně, a řj si nebyla jistě, jestli má věbec vnřmá.

â€žPořď, Jarmilko,

přjdeme do tepla, je tu hrozně zima. â€œ Snařila jsem se ji volnou rukou přidrřet
 jeřáb, za rameno. Pořd se pevně dráela zbradř. Teř bych potřbovala nářř -
 pomoc, ale volat chlapy bylo přřliř riskantně. Urřitě by reagovala prudce a řj
 ji potřbovala udrřet v klidu. Na zemi byla dlařba a mářla jsem pocit, áe mi k
 ná - přřimřzajř - chodřla. Musela jsem jednat rychle, protoáe jinak uř bych to asi
 dlouho takhle nevydrřela.

â€žJarmilo, hned

slez z toho zbradř - nebo tě tady nechřm a jdu domě, â€œ přikřzala jsem jř -
 dřrazně. Zabralo to. Pustřla se zbradř - a chytřla se má. â€žNezlob se,
 Helenko, prosím tě, nezlob se!

Jř se nezlobila,

ale uř jsem se vidřla dole. Zapřela jsem se bosou nohou o zbradř - a věř - silou
 jsem střhla Jarmilu na sebe. řuchly jsme na zem a řj myslela, áe máj áebra
 nadřanc. Nařtřstř - to nebyla pravda, tak jsme se nájak posbrřaly na nohy a pak
 jsem ji odvedla rovnou do ložnice a zastřla celou do přřin.

â€žMusřř se

zahřit, přřesu ti řř. â€œ

â€žNechřř nikam, â€œ

vzřkala.

â€ŽVydrá¼ chvilku,
jdu jen pro ten áaj. Leá¼, ani se nehni!â€œ

Chlapi

poslouchali za dveá™mi a jen tak tak odskoá•ili, kdyá¼ jsem otevá™ela. VIá•u jsem poslala pro áaj a Michala do postele. Jarmile jsem pro jistotu podstrá•ila jeájtá› prá•íjek na spaná- a poá•kala jsem u ná-, neá¼ usnula.

â€ŽHelenko,

mockrájt ti dá›kuj, má•í to u má› ,â€œ á™ekl mi Vladimá-r na chodbá› , drá¼el má› u toho za ruku a dá-val se mi do oá•- dlouhá½m smutná½m pohledem. Ná› kdy jsem nevá›dá›la, co si o ná›m má•ím myslet. Byl vzdá›laná½, sluá•jná½, ale pá›sobil tak ná›jak slizce. Navá-c se moc rá›d se poslouchal. Pá™mi á™eá•i á•asto dá›lal dlouhá© dramatická© pauzy, která© má› má•itly. Vá›tá›jinou jsem pá™mi jeho obá•asná½ch sousedská½ch ná›vá›tá›vá›jch vypá›nala pozornost, taká¼e jsem mu ná›kdy nespoleá•ensky skoá•ila do monologu v domná›ná-, á¼e uá¼ domluvil. Rá›d by se byl kamará›dil s Michalem, ale tomu nebyl ani trochu sympatická½. Kaá¼dopá›dná› to vá›jak nemá›l s Jarmilou jednoduchá©.

â€ŽNo jo, zvlá›dli jsme to, ale uá¼ nech rá›jí ty á¼enská© na pokoji,â€œ mrkla jsem na ná›j a zmizela za ná›jimi dveá™mi.

Oplá›chla jsem si nohy horkou vodou a bylo skoro pá›l tá™etá-, kdyá¼ jsem se vrá›tila do postele. Michal jeájtá› nespál. â€ŽCo to má›lo znamenat? To takhle blá›zná- á•astá›jí? Vá-á•i co, Heli, rá›jí jí k ná›m vá›bec nepouá›tá›j.â€œ

â€ŽNeboj, asi si

nevzala lá©ky a je zrovna v depresi. V tá©hle fá›zi má•i vá¼dycky strach, á¼e jí Vladimá-r opustá-, vá›jechno vidá- á•erná› a má•i sebevraá¼edná© myá›jlenky. Potom se to zase zlomá- a pá™ejde do má›nie, to je druhá½ extrá©m. Je pak pro zmá›nu hyperaktivná-, skoro nespá- a spá™á›dá•i velkolepá© plá›jny. Nejhorá›á- na tá© nemoci je, á¼e pá™echod z má›nie do deprese je pokaá¼dá© nepá™edvá-datelná½.â€œ

â€ŽChudá•k VIá•a,

to mu tedy nezá›vidá-m. Zato ty by ses klidná› uá¼ivila jako psycholog.â€œ

â€ŽTo urá•itá› , vá-á•i,

jaká½ jsem má›la strach, á¼e to jejich rezavá© zá›bradlá- nevydrá¼á-? Jeájtá› teá• se klepu.â€œ

â€ŽJak by ne, kdyá¼

v bá™eznu skotaá•á-á•i v noci po balkonech skoro nahá•i,â€œ á•íá›tral mi pod peá™inou.

V ná›sledujá-cá-ch dnech se Michal drá¼el vá-c doma. Byla jsem rá›da. Hlavná› proto, á¼e se vá›noval Jolance, která•i si jinak tatá-nka moc neuá¼ila. Byla zrovna v tom snad nejroztomilejá•m vá›ku. Chystali jsme se oslavit jejíá- tá™etá- narozeniny a po prá›zdniná›ch má›la nastoupit do mateá™ská© á•ikoly, kam se nesmá-rná› tá›á›ila. Takle malá•i sleá•na uá¼ si umá›la tatá-nka á•ikovná› otoá•it kolem prstu. Dokonce spolu sami vyrazili do ZOO. To jsem se docela divila, protoá¼e Michal se podobná½m aktivitá›m vá›tá›jinou á•ikovná› vyhá½bal.

Kdyá¼ se vrá›tili,

Jolanka mi vyprá›vá›la pá›tá© pá™es devá›tá© o zvá-á™atech, ale taká© o ná›jaká© tetá›. Nevá›novala jsem tomu zvlá›á›jtná- pozornost, protoá¼e pro ni momentá›lná› byla tetou skoro kaá¼dá•i á¼ena, se kterou jsme mluvili.

Pak dorazil

Michal dokonce s kytkou. á•á-kala jsem si, á¼e to uá¼ nebude samo sebou, a taky

samožá™ejmÁ› nebylo. VeÁ•er mi nad Á;Á;lkem kÁ;vy oznÁ;imil, Á¾e mÁ; domluvenou prÁ;ici ve Francii. Byla jsem nadÁ;jenÁ;í, ovÁ;jem jen do momentu, kdy jsem se dozvÁ;ďÁ;la, Á¾e na pÁ;1 roku a bez nÁ;js. KdyÁ¾ Jolanka usnula, Á;la jsem vyvenÁ;it Olivera a vÁ;bec se mi nechtÁ;lo zpÁ;itky domÁ;.

â€žKde vÁ;zÁ;-Á; tak dlouho? Myslel jsem, Á¾e si udÁ;lÁ;íme pÁ;knÁ;½ veÁ•er,â€œ mraÁ;il se Michal.

â€žPotÁ™ebovala jsem si provÁ;trat hlavu. MyslÁ;-Á; pÁ;knÁ;½ veÁ•er na rozlouÁ•enou, neÁ¾ nÁ;js tady nechÁ;í Á; celÁ© IÁ©to samotnÁ©? Kdy vlastnÁ› odjÁ;-Á¾dÁ;-Á;?â€œ

â€žZa dva tÁ;½dny. Ale aÁ¾ po JolanÁ;inÁ;½ch narozeninÁ;ch,â€œ nezapomnÁ;í zdÁ; raznit a pak uÁ¾ mi celÁ;½ veÁ•er nadÁ;jenÁ;í vyprÁ;ívÁ;í jen o skvÁ;íLÁ© prÁ;ici, kterÁ;í na nÁ;í Á•ekala v PaÁ™Á;-Á¾i. Samožá™ejmÁ› jsem Michalovi pÁ™Á;íla Á°spÁ;ch, ale pÁ;1 roku je dlouhÁ; doba. KdyÁ¾ jsem se zeptala, proÁ• nemÁ;-Á¾eme jet s nÁ;-m, Á™ekl jen, Á¾e to tentokrÁ;it prostÁ› nejde.

â€žJoli, jakÁ;½ dÁ;ireÁ•ek bys chtÁ;la k narozeninÁ;ím?â€œ ptali jsme se.

â€žBaterku a nafukovacÁ;-ho slona,â€œ oznÁ;ímila nÁ;ím dcera bez zavÁ;íhÁ;í nÁ;-.

â€žA co budeÁ;í dÁ;lat s baterkou, Jolanko?â€œ zeptal se jÁ;- tatÁ;-nek.

â€žPÁ™ece svÁ;-tit do tmy,â€œ odpovÁ;ďÁ;la a evidentnÁ› nechÁ;ípala, proÁ• se jÁ;- nÁ;í kdo ptÁ;í na takovou samožá™ejmst.

Konec bÁ™ezna se mimoÁ™Á;ídnÁ› vydaÁ™il, vÁ;-kend mÁ;í bÁ;½t sluneÁ•nÁ;½, tak jsme se rozhodli, Á¾e v sobotu uspoÁ™Á;íme Jolance oslavu na terase. Pozvali jsme pÁ™Á;-buzenstvo, jÁ;í jsem si dala zÁ;íleÁ¾et na pohoÁ;ítÁ;í nÁ;-, vyzdobila jsem terasu a tÁ;íla se, jak bude Jolanka nadÁ;jenÁ;í z dÁ;írkÁ;. Baterku i slona uÁ¾ jsme koupili, moje maminka pekla dort a hlavnÁ;- pÁ™ekvapenÁ;- bylo v kleci, schovanÁ© zatÁ;-m u sousedÁ;.

Byl to papouÁ;ek, do kterÁ©ho se Jolanka zamilovala ve Zverimexu. Kdykoliv jsme tam pÁ™íÁ;li nakupovat potravu pro psa a pro koÁ•ky, celou dobu vÁ;dycky stÁ;íla u klece s krÁ;ísnÁ› barevnou rozelou a vÁ;íÁ¾nÁ› k nÁ;- promlouvala. Zjistila jsem si, Á¾e tenhle druh papouÁ;íká se sice nenauÁ•Á;- mluvit a dÁ;-ky mimoÁ™Á;ídnÁ© plachosti bude nejradÁ;í v kleci, ale to nevadilo, naopak. Kdyby se pohyboval volnÁ›, nejspÁ;-Á; by ho ulovily naÁ;íe koÁ•ky.

V sobotu odpoledne se sjeli babiÁ•ky a dÁ;deÁ•kovÁ©, naÁ;í sourozenci s dÁ;tmi a pozvali jsme i sousedku Jarmilu. Jolanka byla nadÁ;jenÁ;í ze vÁ;jech dÁ;írkÁ;, ale kdyÁ¾ pÁ™íÁ;íel na Á™adu ptÁ;íÁ•ek, neznala jejÁ;- radost mezÁ;- . ZaÁ•ali jsme spoleÁ•nÁ› vymÁ;½Á;let jmÁ©no, a protoÁ¾e mÁ;lo jÁ;-t Á°dajnÁ› o samiÁ•ku, shodli jsme se na Cecilce. SedÁ;íla vyplaÁ;enÁ› na kraji bidÁ©ka a pozorovala nÁ;js. Jako prv nÁ;- dÁ;vÁ;írnÁ;í seznÁ;ímil Oliver. OpÁ™el se pÁ™ednÁ;-mi tlapami o stolek, na kterÁ©m stÁ;íla klec, a chtÁ;í si to barevnÁ© cosi jen tak troÁ;íku oÁ;íchat. Cecilka se lekla a bleskurychle klovlá psisko rovnou do Á•enichu. To bylo pÁ™ekvapenÁ;-! Oliver zakÁ;uÁ•el, odskoÁ•il a se staÁ¾enÁ;½m ocasem se mÁ;í radÁ;íji oÁ•ima zeptat, co to mÁ;lo znamenat.

â€žTo nic, Oli,â€œ

hladila jsem ho po hlavě, Cecilka se tě je bojá, v jak ona si brzy zvykne.
Báže hezky na pelek a za chvilu dostane bolestně, bude se krájet dort.

Po kejte,
po kejte, je tě mus-me Jolanku s tě-m dortem vyfotit, vzpomněl si dáda.

Samotně dort
vlastně tvořil nědherně zdobě princeznovské Ájaty a uprostřed stála panenka.
Babička si s ně-m opravdu vyhrála a pápadalo mi jako hřmáč, abychom ně-co tak
pracně vyrobeněho hned snědli. Jolanka se v jak u ně nemohla do kat, a se do ně
pust-me. Áekla bych, Áe mála zálusk hlavně na tu panenku. Michal udělal pář
fotek a já jsem konečně slavnostně zakrojila. Kdy jsem první- děl dortu
vysunula, málem mi vypadly oči z dělká. Pod-vala jsem se na svou májmu, ale ta
u se zakuckávala směchem.

Věže ně-ten, to byste nevěděli, co máj tahle princezna pod sukně. Michale, pojď sem
je tě s tě-m foškem, tohle se mus- zdokumentovat, volala jsem na maněla,
kterě zrovna někam zmizel.

Výchni se
zvědavě nahnuli k dortu.

Že já, ona tam máj
Julinka, ke káel naděně Michal v synovec.

Kdy jsem
nemohla najít vhodnou panenku, tak jsem tam řoupla řac-ho paněka. Ale
hlavu máj holě-ě, ke hějila se babička.

Hlavně, Áe jsi
mu ho tě-m nošem neufikla, ke konstatoval suě je máj bratr a já raději odběhla do
kuchyně, abych doplnila zásoby. Za okaměik jsem uslyějela z terasy ně-jakě povyk.

Že Heli, zaěaly
sem padat obrovské saze, ke volal Michal.

Nedalo se dělat
nic jiněho, ně- terasu rychle opustit a pokusit se odstranit ty nejhorě- ěerně
něsledky. Že Boěe máj, kdo má-ěe topit,
kdy je venku takově teplo? ke nechěpala jsem.

No jedině
ějkovi. Bu- se budou koupat a ohě-vaj- si vodu v lězeškom vělci nebo se vějm
mst- za tu jejich zkaěnou oslavu. Kaědopědně tam museli nacpat obrovské
mnoěstv- pap-ru, takě to vypadě sp-ě je na tu druhou variantu, ke pěemějela
nahlas Jarmila.

Ža jak to bylo
vloni? ke zaj-malo babiěku.

To přěvě ně-m,
protoě terasa je tě, nebyla dokoněně, tak jsme tam nechodili. Doufějm, Áe se
nebudou koupat kaědě den, plěnovala jsem si, Áe tam budu suějit přědlo. ke

To zas bude
chtě-t ně-jakou cihlu, ke ukoněil debatu Michal a zaěal nalěvat vlastnorěně

namã-čanã½ koktejl. Oslava tak zdã;rnã pokraã•ovala v bezpeã•ã- obã½vãjku.

Dalãjã- den si Michal sbalil vãci, slã-bil, Å¾e za nãimi pã™ijede, jakmile to bude moã¾nã© a my jsme s Jolankou zãstaly samy. I kdyã¾ ne tak ãºplnã, protoã¾e s nãimi pã™ece byli ãEenda, Matã½sek, Oliver a Cecilka. MIA KOBOSILOVã•